

[Horn.]

Vi mener som sagt i forespørgslen, at det var nyttigt, om befolkningen blev orienteret om, hvorledes folketinget stiller sig til de to store trafikinvesteringer, der er talt så meget om i de senere årtier, uden at der egentlig, i alt fald efter befolkningens mening, er sket noget. Vi møder nu og da den bemærkning: „I snakker bare“, og det kan jo også tage sig ud, som om vi snakker, fordi mange taler om dette her, som om det var ispinde, vi skulle ud at købe, selv om vi godt ved, at disse investeringer ligger i overkanten af, hvad vort folk for tiden formår, når vi samtidig skal løse problemerne med hensyn til at bringe vores økonomi i orden, og at kravene stiger fra vugge til grav.

Jeg har gentagne gange fremholdt denne problematik og fremhævet, at disse investeringer i modsætning til en række andre direkte bidrager til et større nationalprodukt — eller sagt på anden måde: trafikinvesteringerne er en meget væsentlig faktor, når det drejer sig om at fremskaffe midler til at investere i den sociale sektor, uddannelsessektoren osv. Ud fra denne betragtning er vi enige med ministeren, når han har givet udtryk for, at disse to anlæg svarer til 15 pct. af de kommende 15 års trafikinvesteringer på det offentlige område. Det afskrækker os ikke fra at gå ind i disse investeringer til anlæg af en storlufthavn på Saltholm, hvilket folketinget har besluttet skal ske, og til en fast øst-vest forbindelse.

Ministeren har nu her fremlagt sin og regeringens vurdering og har kunnet gøre det, fordi ministeren havde det held, om vi så må sige, at sætte sig til et teknisk set vel-dækket bord. Han mangler nu kun nogle få ting klarlagt, inden jeg forstår ministeren er rede til at fremsætte forslag om disse ting. Vi kender størrelsesordenen for begge projekterne, ligesom vi kender vores investeringsbehov i al almindelighed. Vi ved, at ved siden af disse har vi en række andre ret store investeringsopgaver, som vel ikke kommer på linje med disse, men dog vil beslaglægge en del penge. Det drejer sig om Helsingør-Hålsingborg linjen, som ministeren nævnte. Det drejer sig om Sallingsundbroen, og det drejer sig om Tårsprojektet — for slet ikke at overse det, ministeren sidst var inde på, nemlig hvad der bør ske i det storkøbenhavnske område, hvilket jo også

har noget med den svenske side at gøre. Jeg er glad for, at ministeren et sted gav udtryk for det, som jeg for mange år siden her tilkendegav var min opfattelse, nemlig at vi på et eller andet tidspunkt må regne med, at vi skal have jernbanespor over Øresund, og det kan ske i forbindelse med planerne om en fast forbindelse fra Amager over til Malmöområdet.

Vi ved, at mange medborgere føler, at vor økonomi ikke tillader os at foretage så store investeringer i de nærmeste år, og den vurdering har selvfølgelig sammenhæng med regeringens og folketingets problemer med, hvordan vi kan spare og bringe vores økonomi i orden. Der er andre, der anlægger den betragtning, at vi bare kan låne pengene i udlandet, så belaster det ikke statskassen. Det er en betragtning, som man også nu og da kan høre tingmedlemmer fremføre, men den har ikke rigtig noget med virkeligheden at gøre. Det er jo sådan, at de penge, vi låner, skal tilbagebetales i form af renter og afdrag, og det er den danske befolkning, der skal skaffe de penge, så om de går den ene eller den anden vej, er fuldstændig ligeegyldigt. Om vi kan låne pengene, ved jeg ikke noget om. Det er ikke mig bekendt, at man står i kø og venter på at komme til at yde os billige langfristede lån, som der har været talt om.

På den anden side er der vel grund til at antage, at det er investeringer, der, som ministeren også har fremhævet det, er selv-bærende, og derfor er der ingen risiko ved at udlåne penge til at investere i disse to anlæg. Vi er vel enige om fra alle partiers side — sådan har det i alt fald forekommet mig i forhandlingerne — at brugerne må betale. Det fremhævede ministeren, og det svarer også meget nøje til den indstilling, befolkningen har over for skatter. Det svarer ligeledes meget nøje til den indstilling, vi har accepteret i Nordisk Råd, og som vel også gælder i den øvrige del af Europa, nemlig at det i højere grad må være sådan, at hvert enkelt område svarer for sine egne omkostninger. Det vil sige, at der ikke er nogen reel forskel på, om staten eller private låner penge. Borgerne skal som sagt betale bompenge for at kunne udnytte overfarten. Det samme gælder ved benyttelsen af lufthavne; gennem lufthavnsafgifter må luftfartsselskaberne betale for brugen af lufthavnene.